

REPERTORIUL NOII STAGIUNI ȘI PERSPECTIVELE EI

S-a deschis în aceste zile, noul an teatral, stagiunea 1958—1959. Este un eveniment solemn, festiv, în centrul vieții noastre artistice. Un document însemnat, lista noului repertoriu face ca optimismul manifestat cu acest prilej să fie justificat, iar salutul unanim cu care e întâmpinat începutul de stagiune, să aibă rațiuni mai adânci decât de circumstanță. Pentru că noul repertoriu, definitivat în iulie ca un rezultat imediat al consfătuirii oamenilor de teatru, este incontestabil îmbunătățit, dovedind mai multă răspundere decât lăsau să se întrevadă în aprilie propunerile inițiale ale teatrelor.

Principalul obiectiv al consfătuirii a fost, după cum se știe, lupta pentru un repertoriu combativ, militant, adânc ancorat în actualitate. Dezbaterile au reamintit aceluia care, în practica stagiunii trecute, s-au îndepărtat de poziția ideologică clară, partinică, a clasei muncitoare, că teatrul este chemat să contribuie astăzi la educarea conștiinței socialiste a maselor largi de spectatori, slujind interesele și punctul de vedere al oamenilor muncii, cauza construirii socialismului. În spiritul acestei înalte meniri a teatrului nostru, procesul de perfecționare a noului repertoriu a avut de înlăturat unele dibuiri și echivocuri, consecințe ale slăbirii exigențelor ideologice și artistice și ale plutirii, pe alocuri, în apele turburi ale împăciuatorismului.

Dacă am proceda la o enumerare a datelor noului repertoriu, grupate pe categorii, confruntarea cifrelor ar fi elocventă. Credem totuși că e mai utilă o adâncire a obiectivelor și tendințelor sale.

În configurația repertoriului, locul preponderent este rezervat dramaturgiei originale. Stagiunea 1958—59 va fi, pentru literatura noastră dramatică, un prilej de reconfirmare a valorii multora dintre piesele construcției socialiste și ale luptei de eliberare a poporului nostru, scrise și reprezentate în anii din urmă. Reducerea acestor piese pe scenă, după succesele primei apariții, este un semn al preluării sau menținerii lor în repertoriul revoluționar și permanent al teatrelor, care se conturează. Întilnim deci, în listele de repertoriu, piesele: *Anii negri (Pentru fericirea poporului)* de N. Moraru și A. Baranga, la Naționalul din Iași și București (la ultimul refăcut), la teatrele de stat din Timișoara, Bacău, Constanța, Petroșani și Pitești; *Ultimul mesaj* de L. Fulga la Teatrul Armatei (în reluare) și la Oradea (secția maghiară); *Cumpăna* de L. Demetrius, la teatrele „C. Nottara” și Evreiesc din Iași; *Mireasa descultă* de Sütö Andras și Hajdu Zoltan la teatrele din Galați și Oradea (secția maghiară); *Mielul turbat* de A. Baranga la teatrele din Oradea (secția română), Orașul Stalin, Botoșani și Satu-Mare; *Citadela sfărmată* de H. Lovinescu la teatrele din Timișoara și Tg. Mureș; *Ziaristii* de Al. Mirodan la teatrele Național Craiova, Galați, Oradea (secția română) și Orașul Stalin.

Pe parcursul ultimei stagiuni, recolta pieselor originale a fost, după cum se știe, în creștere. Practica reprezentării lor a constituit, prin contactul cu exigențele publicului, un firesc proces de selectare. O parte au trecut, așadar, pragul noului repertoriu, fiind preluate mai substanțial (*Ultimul tren* de E. Mirea și G. Kovacs, la 5 teatre; *Ecaterina Teodoroiu* de N. Tăutu, la 3 teatre) sau mai re-

strîns, poate prea restrîns (*Arborele genealogic* de L. Demetrius, *Zile de februarie* de L. Bratoloveanu, *Dansatoarea, Gangsterul și Necunoscutul* de Victor Bîrlădeanu), la cîte un teatru fiecare.

Promovarea tuturor acestor piese creează un climat stimulator dezvoltării dramaturgiei autohtone și răspunde, sub raport tematic, sarcinilor educative ale teatrelor. Reluările, sondarea și re sondarea fondului existent și confirmat de lucrări dramatice originale cu probleme și eroi din actualitate, sînt un fenomen firesc, pozitiv. Dar fiecare stagiune trebuie să ducă la îmbogățirea acestui fond, pe care nu știm dacă urmașii îl vor numi „de aur“, dar care va fi, neîndoielnic, adînc prețuit, ca un capitol însemnat al formării culturii noastre socialiste.

Tabloul noilor piese romînești este, însă, din nefericire, de domeniul promisiunilor. În proiectele teatrelor figurează un număr de autori dramatici (încercați și tineri), cu piese aflate în șantier. Întîlnim astfel numele lui Tiberiu Vornic și I. D. Șerban (care continuă să colaboreze cu Teatrul Armatei), Mircea Ștefănescu (la Teatrul Național București), Lascăr Sebastian (la Teatrul din Constanța), Teofil Bușecan (Național, Cluj). Un rezultat al activității de atragere a celor mai buni scriitori pe terenul scrisului dramatic vă fi, probabil în prima parte a stagiunii, Jebutul tînărului dramaturg și bătrînului poet Mihai Beniuc la Teatrul Național „I. L. Caragiale“. Sperăm în legătură cu aceasta, să fie dusă pînă la capăt și fructuoasă colaborarea altor teatre cu scriitorii, și credem că făgăduielile incluse în repertoriu, pentru această stagiune (Eusebiu Camilar la Teatrul Armatei, Titus Popovici și Francisc Munteanu la Teatrul Municipal), vor deveni o realitate.

Asistăm, o stagiune după alta, la consolidarea celor mai noi tradiții ale teatrului românesc. Este necesar ca inițiativa patriotică de a se deschide stagiunea cu piese originale, care poartă mesajul actualității, să ducă la tradiția unei bogate recolte de lucrări dramatice noi, rod al colaborării dintre teatre și dramaturgi, să afirme noi talente, solicitate de temele majore ale actualității, capabile să înțeleagă și să reflecte în scrisul lor sensul marilor prefaceri din viața și conștiința oamenilor. Dar nu înțelegem să se încetățenească proasta tradiție a „locurilor goale“ în repertoriu, prin care se consemnează, convențional, o ipotetică existență a pieselor originale noi. Din păcate, în repertoriul actual s-a transmis acest obicei. Ceea ce noi numim „loc gol“ în repertoriu se exprimă de obicei, negru pe alb, prin formula vagă: „o piesă originală contemporană“; „teatrul lucrează cu mai mulți autori“. Asemenea promisiuni „subtile“ prezintă repertoriile teatrelor: „C. Notara“, Evreiesc București, „V. Alecsandri“-Iași, Bîrlad, Pitești, Ploești, Maghiar Sft. Gheorghe, Maghiar Timișoara și altele.

Cînd în sectorul dramatic se anunță condeie proaspete, cînd tinerii dramaturgi promet lucrări noi pe care teatrele se bizuie, este firesc să căutăm cu speranță pe lista premierelor numele familiare ale autorilor dramatice care au adus contribuții dintre cele mai valoroase la dezvoltarea teatrului nostru revoluționar. Dar ele lipsesc, cel puțin pentru primul semestru al stagiunii, din planul de perspectivă întocmit. Ce se întîmplă? Ce trepte noi vor fi atinse în ansamblul creației dramatice originale și în procesul dezvoltării fiecăruia, care sînt proiectele lor și cît de apropiat vor fi ele realizate? Nu se știe. Nu putem ști încă dacă M. Davidoğlu, L. Demetrius, H. Lovinescu, A. Baranga sau Al. Mirodan vor fi prezenți cu noi lucrări dramatice, în stagiunea care se deschide. La consfătuire, cu toții aproape și-au exprimat hotărîrea de a închina creația lor problemelor însemnate pe care actualitatea le ridică. Credem că tăcerea acestora, astăzi, înseamnă meditație și elaborare. În proiectele stagiunii ei figurează, poate, fie și eliptic, acolo unde scrie: „Orice lucrare originală valoroasă va fi introdusă în repertoriu“.

Numărul spectacolelor cu piese din dramaturgia clasică națională va fi mai ridicat. Constatăm un progres în valorificarea operei dramatice a marelui Caragiale. Teatrul Național din București va juca, în refaceri și reluări, *O scrisoare pierdută*, *O noapte furtunoasă*, *D'ale carnavalului* și *Năpasta*. Național Craiova și Turda vor pune în scenă *O scrisoare pierdută*, ca și teatrele din Cluj (Național), Birlad, Brăila, Sibiu și Timișoara. La Oradea se pregătește *D'ale carnavalului*, în timp ce promoția de absolvenți ai Institutului de Teatru, care formează în Piatra-Neamț o secție a teatrului din Bacău, va relua, din repertoriul anilor de studii, *O noapte furtunoasă* și *Momentele*. Apreciem introducerea mai largă în repertoriu a acestor opere, ca o acțiune legitimă, care trebuie extinsă și permanentizată.

Alecsandri va fi prezent cu două comedii numai (în tot atâtea premiere), Hașdeu cu *Răzvan și Vidra* în două premiere, Delavrancea cu *Hagi Tudose* și Davila cu *Vlaicu Vodă* în câte două premiere fiecare. Mai slab reprezentată este dramaturgia românească dintre cele două războaie. Se vor juca pe alocuri: *Domnișoara Nastasia* de G. M. Zamfirescu, *Inșir-te mărgărite* de V. Eftimiu, *Suflete tari* de Camil Petrescu și *Omul cu mîrtoaga* de G. Ciprian. Lipsesc piesele în care contradicțiile societății capitaliste românești apar mai limpede și mai pregnant, de pe poziții critice. Este adevărat, *Ultima oră* de M. Sebastian, *Gaițele* de Al. Kirilescu, *Titanic Vals* de T. Mușatescu, sau *Plicul* de Liviu Rebreanu au fost reprezentate de-a lungul stagiunilor trecute, dar nici una nu a cuprins măcar 50% din numărul total al scenelor noastre. Atunci?

Răsfoind planurile de repertorii ale teatrelor, ne-am oprit asupra pieselor sovietice incluse, cu bucuria de a recunoaște atenția deosebită și promptitudinea care a operat în programarea lor. Într-adevăr multe din aceste piese se vor juca în premieră absolută, unele din ele fiind producții recente ale dramaturgilor sovietici. Vor fi reprezentați: Pogodin, Rozov, Korneiciuk, Stein, Vișnevski, Cepurin, Maiakovski, Bill-Beloțerkovski, Leonov, Simonov, Kataev, Afinoghenov, Arbutov ș. a.

Pe scenele Naționalelor din Iași și București, la teatrele din Oradea și Orașul Stalin, *Aristocrații* de Pogodin va aduce imaginea capacității creatoare și a moralei comuniștilor, capabilă să însănătoșească o categorie de indivizi decăzuți și înrăiți, redîndu-i societății activi, folositori. O altă întîlnire cu dramaturgia lui Pogodin (începutul a fost făcut în stagiunea trecută de studenții Institutului de Teatru, cu spectacolul *Orologiul Kremlinului*) va fi premiera *Omului cu arma*, la Municipal și Timișoara. În repertoriu se conturează tematica eroico-revoluționară și în acest sens trebuie de asemenea salutată includerea *Tragediei optimiste* de Vs. Vișnevski, în programul Teatrului Național „I. L. Caragiale“, legitimă hotărîre de a valorifica la dimensiuni artistice corespunzătoare una din capodoperele dramaturgiei sovietice, reprezentată la un scăzut nivel de Teatrul Armatei în stagiunea care s-a încheiat. Așteptăm înalte eforturi creatoare în pregătirea aceleiași piese la teatrele din Oradea (secția maghiară) și Petroșani și a *Uraganului* de B. Beloțerkovski la Teatrul Maghiar din Sft. Gheorghe. Publicul va cunoaște creația altor dramaturgi, prima oară prezenți pe scenele noastre: I. Cepurin (*Palos și stele* la Pitești și Brăila), N. Sundik (*Cei 12 tovarăși de drum* la Teatrul german din Timișoara), A. Kron (*Lașul*, la Teatrul Secuiesc din Tg. Mureș), I. Stok (*Convoiul* la Teatrul Armatei). Piese cu accentuat caracter patriotic, inspirate din realitățile anilor zbuciumați ai celui de al doilea război mondial, vor transmite măsura uriașelor resurse morale care au acționat atunci eroinic, zădărnîcind planurile cotropitorilor fasciști (*Invazia* de Leonov, *Tinăra gardă* după Fadeev, *Fiul regimentului* de Kataev, *Ani de pribegie* de Arbutov, *Un flăcău din orașul nostru* de

Simonov, *Hotel Astoria* de Stein, *De-apururi vii* de Rozov). Dramaturgia sovietică va întări hotărâtor conținutul militant al noului repertoriu.

În creștere se amănă a fi și spectacolele cu piese din democrațiile populare. Relevăm că teatrele încep să-și apropie, lăsînd deoparte timiditatea, dramele lui Brecht. Vor fi reprezentate *Teroarea și mizeria celui de al III-lea Reich*, *Mutter Courage* și *Cercul de cretă caucazian*. Lipsesc din repertoriu și în acest an, piesele lui Friedrich Wolf, străbătute de elan revoluționar și antifascist. Întîrzierea traducerilor (există pînă acum doar două, iar creația sa dramatică numără 24 de piese) este de neînțeles.

Literatura dramatică cehă va fi prezentă printre altele și prin *Soldatul Șvejk* dramatizare după Hašek (5 premiere). Alte nume necunoscute încă spectatorului român, autori din țările vecine frățești, fac parte din listele acestui an teatral: H. Pfeiffer (*Serbarea lampioanelor*), Csiky Gergely (*Baloane de săpun*). În sfîrșit, Teatrul din Orașul Stalin promite, după îndelungi amînări, premiera piesei *Ciu Yuan*, operă de seamă a scriitorului chinez Go-Mo-Jo.

În configurația repertoriului intră — și valori ale dramaturgiei clasice universale. Se poate obține o schemă în care autorii și piesele lor să se alinieze conform numărului de premiere totalizat de fiecare. Se va afla astfel că cei mai jucați dramaturgi din această categorie, vor fi: Shakespeare, Gorki, Molière, Ostrovski, Goldoni, Hugo ș.a. Vom căuta să desprindem însă, în lăuntru datelor statistice, unele tendințe care apar. Începem, totuși, cu o cifră:

4 (patru) premiere cu *Hamlet*. Este amețitor!

Nefericitul prinț al Danemarcei, exilat ani în șir de pe scenele noastre, va fi omniprezent, după cum se vede, în repertoriul nou (adăugați încă *Hamlet-ul* Naționalului din Craiova, teatru care a avut meritul de a „sparge ghiața“ în stagiunea trecută). Înseamnă că timorarea a fost învinsă și că există șanse să auzim cît mai rar lamentări de genul: „...nu avem actorul ideal“. Manoleștii, Demetriad, Vraca, Valentineanu, vor avea discipoli („ideali“, nădăjduim) în acest rol, la Municipal, Naționalele din Iași și Cluj și la Maghiar Satu-Mare. Întrebarea „ce fel de Shakespeare jucăm?“, pusă de revista noastră în legătură cu handicapul comediilor și feeriilor shakespeareene, începe să capete răspunsul dorit.

„Începe“ numai, dar este greu să bănuim măsura în care teatrele vor ancora, ulterior, în adîncurile creației shakespeareene, relevînd cu preponderență dominantele ei tragice și eroice, între care alături de *Hamlet* se înscriu *Regele Lear*, *Othello*, *Romeo și Julieta*, *Negușătorul din Veneția*, *Richard al II-lea* și *Richard al III-lea*, *Henric al IV-lea*, *Henric al VI-lea* sau „trilogia romană“.

Or, stagiunea aceasta continuă o valorificare „în salturi“ a unor dramaturgi și opere cu deosebit relief, în dauna diversității și a măsurii.

Dramaturgia gorkiană se impune și în actuala stagiune, alături de operele marelui Will. Sînt elocvente pentru aplicarea principiilor leniniste privitoare la moștenirea culturală, întîietatea și alăturarea lor în activitatea teatrelor. Anul acesta Gorki va fi prezent cu patru piese. Un eveniment deosebit va fi spectacolul *Azilul de noapte* la Teatrul Municipal. În egală măsură sînt așteptate premierele *Dușmanii*, *Micii burghezi* și *Vassa Jeleznova*, la teatrele din Birlad, Piatra Neamț, Reșița și Turda (în ordinea respectivă).

Ne bucură reprezentarea unor clasici, la care s-au făcut slabe apeluri în stagiunile din urmă: Lope de Vega (*Fîntîna turmelor* la Național Craiova), Racine (*Britannicus* la Teatrul Tineretului), Goethe (*Egmont* la Teatrul din Sibiu), Ibsen (*Un dușman al poporului* la Teatrul din Galați).

Se va dezvolta (de altfel și în adîncime) aria spectacolelor cu piese ale anticilor greci (la Național Iași: *Orestia* de Eschil, iar la Național Craiova: *Oedip*

rege de Sofocle. Se va juca — în sfârșit — Tolstoi (*Puterea întunericului, Roadele învățaturii* și dramatizarea după romanul *Anna Karenina*), Cehov (trei premiere cu *Pescărușul*), Suhovo-Kobilin (*Nunta lui Krecinski*).

Autorii clasici nu pot fi cuprinși, integral, în repertoriul unei stagiuni. O parte din cei care lipsesc în proiectele noi (Schiller, de pildă) vor fi prezenți în reluări sau refaceri. La rîndul nostru, am omis cîteva nume și titluri care vor îmbogăți repertoriul. Am ținut să comunicăm unele direcții care se profilează și nu o listă completă, ușor de reprodus din documentele Direcției Teatrelor. Ceva trebuie să menționăm, la acest capitol. Unele teatre — e adevărat puține — nu au fost suficient de receptive la anumite experiențe ale stagiunii trecute. „Topaziada”, se știe, s-a soldat pe bună dreptate cu un fiasco. De asemenea, strălucirea de odinioară a *Institutorilor* lui Otto Ernst s-a dovedit ruginită astăzi. Exemplele se pare că nu au ajuns, pentru a se trage unele învățăminte. Teatrul din Bacău, care în general s-a orientat judicios în vederea noului an, și-a propus să scuture praful altor coperti, oferindu-ne în viitorul apropiat, un nume și o piesă apreciată *cîndva*: *Provincialii* de Kotzebue. Vor avea prilejul spectatorii băcăoani să respire aerul unei societăți provinciale burgheze, cu personaje care vehiculează virtutea sau viciul, mentalitatea înapoiată sau avînturile nonconformiste. Mesajul piesei este, neîndoielnic, „generos”, ca în majoritatea pieselor lui Kotzebue, gustate la noi de generația prepașoptistă. Astăzi însă, redescoperirea acestora înseamnă prin ea însăși un act de prea largă generozitate. Da, îl redescoperim pe Eschil și Sofocle care au fost „în vogă” cu peste două mii de ani în urmă. Redescoperim și alți dramaturgi de care ne despart zeci și sute de ani. Ei ne sînt apropiați, operele lor reprezentînd, istoricește, culmi ale geniului uman. Dar să nu ne înșelăm pe noi înșine, închipuindu-ne că alături de ei Kotzebue sau alții ar mai putea transmite ceva spectatorului zilelor noastre. Rămîne de văzut în aceeași perspectivă, dacă programarea piesei *Madame Sans-gêne* de V. Sardou la Teatrele C.F.R.-Giulești și Național Iași înseamnă mai mult decît o găzduire a melodramei uzitate, a efectelor de costum și decor, a gustului pentru subiecte în care se împletesc intrigi de curte.

Piese contemporane din țările capitaliste ocupă locul ce li se cuvine în repertoriul actual. Vom avea revelația piesei lui Nazim Hikmet *Legenda iubirii* și vom urmări evoluția dramei *Jurnalul Annei Frank* pe încă patru scene (trei din ele de limbă maghiară). Șapte din cei zece autori progresiști care completează lista vor fi la „prima audiție” în fața spectatorilor romîni. Cităm, dintre ei, pe irlandezul S. O'Casey (piesele sale *Cînd steaua se înroșește* și *Trandafirii roșii pentru mine* militează pentru solidaritatea în luptă a muncitorilor), brazilianul G. Figueiredo (în *Vulpea și strugurii* proclamă ideea de libertate a patriei sale), olandezul H. Heermans (care acuză în *Speranța* sîngeroasa exploatare a pescarilor), G. Arout (a cărui piesă *Balul locotenentului Helt* ridică problema caracterului nejust al agresiunilor colonialiste, nu însă pînă la ultimele concluzii).

Am fi dorit să menționăm și alte piese traduse și tipărite de Fondul Literar, ca *Paradis Pacific* de australianul D. Cusac (un manifest împotriva catastrofei atomice) sau *Ei au ajuns la un oraș* de J. Priestley (care înfățișează, pe coordonate simbolice, simpatia oamenilor simpli englezi pentru țările lagărului socialist și procesul formării conștiinței lor de luptători). Ele au rămas deocamdată, în afara repertoriului. Este bine ca teatrele să le studieze în perspectiva integrării acestora în planurile de viitor.

Există motive — după cum s-a putut vedea — de a considera noul repertoriu întărit și mai ferm orientat. Criteriile ideologice și exigențele artistice și-au

pus activ pecetea asupra muncii de pregătire a stagiunii actuale. Cu atât mai vizibil apar, în lumina eforturilor judicioase ce s-au depus, golurile și aspectele obscure care sălășluiesc încă în programul acestui plan teatral.

Stagiunea teatrală nu cunoaște sezonuri și anotimpuri în care sarcinile să se distribuie separat, pe felii. În orice caz, însă, la începutul stagiunii se așteaptă ca cea mai prețioasă recoltă — piesele noi ale dramaturgilor noștri — să fie împlinită laborios. O vom putea sărbători acum? Prea puțin. Doar cu o singură lucrare dramatică originală în premieră absolută, piesa *Răzeșii lui Bogdan* de Ernest Maftei la Teatrul C.F.R.-Giulești. Doar cu o floare... Consecințele nu sînt ușoare, deoarece trăsătura esențială a repertoriului, actualitatea tematicii, apare insuficient realizată. Pentru remedierea rămîinerii în urmă pe planul creației dramatice originale, se cere o concentrare operativă a tuturor eforturilor. Consiliile artistice ale teatrelor trebuie să desfășoare o îndrumare atentă și neîntreruptă a muncii autorilor dramatici care au semnat — sau care n-au semnat — contracte și angajamente. Secretarii literari au datoria de a veghea în calitate de buni consilieri asupra procesului lor de creație, formulînd limpede exigențele ideologice și artistice pe care le necesită îmbunătățirea proiectelor prezentate și a pieselor aflate în șantier. Secția de dramă a Uniunii Scriitorilor trebuie să se activeze hotărît, căutînd mijloace eficiente de mobilizare a dramaturgilor, trasînd obiectivele care să însuflețească activitatea lor de șantier. Dramaturgii nu trebuie să uite că ne aflăm acum în cel de al 15-lea an de la eliberare și că sărbătorirea marelui eveniment, în august viitor, obligă și angajează creația lor. Publicul așteaptă marea piesă despre eliberare, marile piese ale victoriilor drumului spre socialism, care să încununeze fondul lucrărilor dramatice inspirate din lupta revoluționară a partidului și poporului nostru.

Am salutat, mai sus, readucerea pe scene a unor lucrări scrise în anii din urmă. Ele alcătuiesc o rezervă și un fond valoros, la care trebuie să se facă apel și de aici înainte. E de mirare însă că piese reprezentative ale literaturii noastre dramatice realist-socialiste, cum sînt *Minerii* și *Cetatea de foc* de M. Davidoglu, nu se bucură în actuala stagiune de atenția care li se cuvine, rămînînd, inexplicabil, cu o excepție, în afara repertoriului. Am fi așteptat ca teatrele să aibă inițiativa unor spectacole „coupé“ cu piese într-un act. Deosebit de interesante sînt, pentru aceasta, lucrările lui Al. Mirodan apărute în „Gazeta literară“ (*Cineva trebuie să moară*, *Cerul nu există* și *Alarmă, fascismul!*), care pot da naștere unor spectacole cu un caracter emoționant, agitatoric.

Dacă repertoriul a fost întocmit cu exigență în cea mai mare parte, în practica realizării sale, teatrele trebuie să urmărească ferm sarcinile ce și le-au propus. În acest scop, va fi de folos o legătură strînsă cu spectatorii în forme cît mai vii și atractive. Apropiîndu-se cu căldură de publicul lor, ascultînd sugestiile și recomandările sale, teatrele își vor dezvolta, neîndoielnic, sfera exigențelor. Am aflat că la Direcția Teatrelor au și început să sosească cereri de înlocuire a pieselor stabilite în ultima formă a repertoriului. N-am dori ca la sfîrșitul acestei stagiuni să asistăm din nou la autocriticele directorilor care nu și-au respectat angajamentele.

Factorii de conducere ai teatrelor, directorii și consiliile artistice vor avea de trecut un examen al răspunderii lor în fața publicului. Nădăjduim și le urăm să-l treacă cu succes.